

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๐

ไม่ใช่ธรรมชาติเดียวกันจะเข้ากันได้หรือ

ไปเวียงจันทน์ก็ไม่น้อยนะของ ไปที่ไรไม่น้อย ยกขบวนใส่ตุ้มเวียงจันทน์ตกทะเลหลวงนั้นแหละ ไปที่ไรเป็นอย่างนั้น สิบล้อ ๑๑ คัน ปิกอัพ ๕ คัน ที่แน่แล้ว จะเพิ่มอีกก็ได้ ไปวันที่ ๒๓ ไม่ค้ำง ปลายเดือนมีนาวันที่ ๓๑ จะได้ค้ำงให้เขา จากนั้นต้นเดือนเมษาเราก็ลงกรุงเทพ คือเราลงเป็นช่วงๆ ในระยะนี้ที่ไหนไปได้ พอต้นเดือนเมษาตั้งแต่วันที่ ๑๐ ไปแล้วก็ไม่แน่ละ เมษาไป เราพาพี่น้องทั้งหลายทำบุญกุศลให้เต็มที เต็มฐาน บรรจุกุศลเข้าสู่หัวใจ ให้หัวใจแน่นปึ๊งด้วยบุญคุณธรรม ไปที่ไหนเบาหวิวเลยๆ ถ้าเป็นกิเลสแล้วถ่วงลงๆ ลงถึงนรกอเวจี ถ้าเป็นบุญกุศลนี้ยกขึ้นๆ ถึงนิพพาน นั้น ทำเสียให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยคราวที่ได้ทำ เวลาใช้ชีวิตอยู่นี้พาพี่น้องทั้งหลายทำเสียให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ใครอ่านอนใจ จิตนี้จะเป็นตัวนักท่องเที่ยวสมบุกสมบันมาก ต้องมีเครื่องเสบียงเดินทาง ถ้าบาปพาเดินนี้จมเลย ถ้าบุญพาเดินนี้เห็นฟ้า เหมือนเครื่องบินเห็นฟ้า ทำเสียให้พอ

พอพูดอย่างนี้เราก็คิดตั้งแต่เริ่มต้น เหตุที่จะได้บวชนี้พ่อน้ำตาร่วงลงต่อหน้าต่อตา เรื่องทั้งหลายที่พระรุ้งพระรังนี้ แหม อำนาจของคุณของพ่อของแม่ที่รุนแรงมาก อะไรพระรุ้งพระรังลงใจไม่ได้ คาราคาซัง พ่อพ่อน้ำตาร่วงว่าลูกชายมีก็คนกูก็ไม่อาศัยมันแหละ พ่อแม่ไม่เคยยกย่องลูกตัวเอง มีแต่กดลงๆ แต่ความไว้วางใจก็แสดงให้เห็นในนั้นๆ การที่จะยกยอว่าดีอย่างนั้นอย่างนี้ไม่มี

วันนั้นน้ำตาร่วง เออ ลูกกูก็หลายคนก็ ลูกผู้หญิงไม่พูดละ ลูกผู้ชายใครๆ กูก็มองหาไม่เห็น กูเห็นตั้งแต่ไอ้บัวคนเตี้ยนี่ละ ไอ้เนี้ยถ้ามันได้ทำอะไร..นี่ยกยอนะ ยกขึ้นเพื่อจะทุ้มลง เข้าใจไหม ไอ้บัวนี่ถ้าลงมันได้ทำอะไรแล้วกูสู้มันไม่ได้ ว่าอย่างนั้นนะ ยอมรับ วันนั้นละวันยอมรับ ยกขึ้นเพื่อจะทุ้มลง ถ้าลงมันได้ทำอะไรแล้วกูสู้มันไม่ได้ แต่ที่จะให้บวชเมื่อไรนี้มันหุหนวกตาบอดหมดเลย เวลากูตายแล้วกูจะจมลงในนรก ไม่มีใครจะลากกูขึ้นจากนรกได้ ถ้าไอ้เนี้ยมันลากไม่ได้แล้วกูจมเลย

พอว่าอย่างนั้นก็น้ำตาร่วงให้เห็น โอ้ย สะดุ้งแรงนะ กำลังรับประทานอาหารร่วมวงกันอยู่ไม่อิ่มนะเรา มันสะดุดอย่างแรง เรื่องทั้งหลายคาราคาซังที่ยังอะไรลงกันไม่ได้ พ่อน้ำตาพร่ำแล้วขาดหมดเลย ไม่มีอะไรเหลือ นั้นละจึงได้ไปบวช บวชที่แรกก็ไม่ว่าจะอยู่นานละ ประมาณปีสองปีก็จะสึก ว่าอย่างนั้น พอบวชไปอ่านธรรมะเข้าไปๆ เอ๊ อันนี้เราก็ผิดมาแล้วๆ ธรรมะท่านว่าอย่างนั้น จะปรับตัวที่ว่าผิดๆ นั้นนะ

จากนั้นอ่านไปๆ ถึงนิพพาน ที่แรกถึงสวรรค์พรหมโลก บวชแล้วอยากไป สวรรค์ แล้วไปพรหมโลก พออ่านถึงนิพพานที่นี้จิตหมุนตัวใส่นิพพานเลย สวรรค์ก็ไม่ไป พรหมโลกก็ไม่ไป ไปแล้วกลับมาเกิดมาตายอีก นิพพานไม่มา เอนิพพานนี้แหละ พุ่งใส่นิพพานเลย ทุกอย่างมันจืดไปหมดนะ เรื่องนิพพานแนวๆ เลย นี่ละต้นเหตุ

เรียนก็เรียนเพื่อจะออกปฏิบัติ ไม่ได้เรียนเพื่อเอายศเอาลาภเอาความสรรเสริญ เยินยออะไร เพื่อออกปฏิบัติตัดกิเลสให้ขาดสะบั้นลงจากใจไปนิพพาน เพราะฉะนั้น เวลาสอบได้เปรียญสามประโยคที่ตั้งใจอธิษฐานไว้ ให้ได้สามประโยคพอเป็นแนวทาง ก้าวเดินเพื่อปฏิบัติเท่านั้นพอ มันก็เลยได้ไปพร้อมกัน ทั้งตรี โท เอก นักธรรมก็ได้ พร้อมกันกับเปรียญแล้วออกเลย

แต่มันเป็นอย่างไรนะนิสัยของเรา ถ้าว่าอะไรแล้วมันขาดไปเลย ไม่มีที่จะอึดอาด เนื้อนาย ถ้าลงใจตรงไหนแล้วขาดเหมือนหินหักเลย นี่ก็เอาอย่างนั้น พอเสร็จแล้ว ออกเลย สมเด็จพระสังฆราช วัดพระศรีมหาธาตุ โอ๊ย ติดตามจะเอาคืนกรุงเทพฯ เปิด เรือย ออกไปเผาศพพ่อแม่ครูจารย์มัน เราได้พรรษา ๑๖ พอดี แล้วท่านก็มาเผาศพก็ จะเอาเรากลับไปกรุงเทพฯ ท่านจะเอาไปกรุงเทพฯ เหมือนกับว่าไม่มีข้อคัดค้านอะไร เลย

แต่ก็เดชะมีสายบุญสายกรรมอันหนึ่ง ท่านเจ้าคุณศรีวรคุณท่านเป็นเพื่อนกันกับ สมเด็จพระสังฆราช ตอนนั้นท่านยังไม่ได้เป็นสมเด็จพระสังฆราช ท่านก็นั่งฟังอยู่ มีแต่จะเอาเราไป กรุงเทพฯ ถ้ายเดี่ยว เอาไปพร้อม เผาศพเสร็จแล้วจะเอาไปกรุงเทพฯ พร้อม อย่าง เด็ดขาดเลย เรากี่ เอ้ จะออกวิธีไหนน้ำ ที่นี้มันก็รับกันตรงที่ว่าไอ้เรื่องกลับกรุงเทพฯ กลับไม่ได้แล้ว คือตอนนั้นจิตมันหมุนเป็นธรรมจักรแล้ว เรียกว่าความเพียรอัตโนมัตติ แล้ว พุ่งๆ เลย มีแต่จะออกโดยถ้ายเดี่ยว ที่จะถอยกลับนี่เป็นไปได้แล้ว แต่จะออก ด้วยมารยาทอันใดจะไม่ให้เสียความเคารพในครูบาอาจารย์ที่มีบุญมีคุณต่อเรา ท่านพูด มีแต่จะเอาไปทำเดี่ยว

เราก็นั่งนี้ พอดีท่านเจ้าคุณศรีวรคุณ น้องชายเจ้าคุณอุบลี ท่านคงจะรำคาญ พูดมีแต่เด็ดขาดๆ ลงไปเรื่อย จะเอากลับไปพร้อมกันเลย ท่านคงรำคาญ ปุบปิบท่านก็ ขึ้นมาอย่างเด็ดเหมือนกัน เพราะท่านเป็นเพื่อนกันท่านมาด้วยกัน จะเอาเขาไปไหน ว่า อย่างนั้นนะ ถ้าเป็นผู้เป็นคนเป็นฆราวาสเขามีครอบครัวเหี้ยมร้อนไปแล้ว เป็นพ่อตา แม่ยายก็ได้แล้ว ไหนจะให้เขาไปเป็นลูกเขยใหม่อีกได้ยังไง พรรษาก็แก่แล้วนี่

เราอยากให้ถามละเรื่องพรรษา สักเดี่ยวท่านก็ถาม แล้วพรรษาได้เท่าไรละท่าน มหา เราอยากตอบแต่ยังไม่ถาม ได้ ๑๖ พรรษา นู่นนะเป็นอุปัชฌาย์ก็ได้แล้ว จะให้ไป เป็นลูกเขยใหม่ได้ยังไง เอาจริง ๆ จัง ๆ นะ ทางนั้นก็เลยอ่อนเลยเจี๊ยบเลย ทางนี้พูดเด็ด

ขนาดนี้แล้วเป็นอุปชฌาย์ก็ได้แล้ว เป็นพระผู้ใหญ่ขนาดนี้ จะให้ท่านกลับไปหาอะไรอีก เราพอใจ พอดีเรื่องก็ยุติ เราผ่านได้นะ

เพราะตอนนั้นจิตมันเป็นธรรมจักรแล้วนะนั่น หมุนตลอด อยากรู้ก็กลับไม่ได้ เรื่องกลับนั้นกลับไม่ได้แล้ว เพราะนิพพานอยู่ชั่วเอี่ยมๆ แล้ว จะกลับได้ยังไง เพราะจิตเป็นธรรมจักรแล้ว เรียกว่าความเพียรฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัติ กิเลสทำลายจิตใจของเรา เป็นอัตโนมัติฉันใด เวลาธรรมมีกำลังแก่กล้าสามารถแล้วมีกำลังฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัติเหมือนกัน ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนหมุนตัวๆ เพื่อฆ่ากิเลส แล้วจะเอากลับคืนไปอยู่กรุงเทพฯ ได้ยังไง พอดีท่านช่วย รอดได้ เพราะตอนนั้นจิตมันหมุนเป็นธรรมจักร ถอยไม่ได้ แล้วๆ อยู่กับใครไม่ได้แล้วนะนั่น

ที่มาเผาศพพ่อแม่ครูจารย์มันก็มาอยู่ ๔ วันเท่านั้นละ คือทนอยู่ได้ ๔ วัน มันหมุนของมันตลอดเวลา อยู่กับใครไม่ได้ อยู่คนเดียว เวลามายอยู่ ๔ วันก็ทนเอา คือจิตนี้ มันหมุนอยู่ตลอดเวลา มันไม่เห็นอะไรเป็นสำคัญยิ่งกว่าความหลุดพ้นของจิตๆ พอดีเสร็จจากนั้นทนได้อยู่ ๔ วัน เปิดเลย เข้าป่า อยู่องค์เดียวๆ ตลอดเดือน ๓ เดือน ๖ ก็ตัดสินใจบวชหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ ตั้งแต่เดือน ๓ ไปถึงเดือน ๖ เป็นธรรมจักร ตลอดเลย พอเดือน ๖ ก็ไปตัดสินใจที่วัดดอยธรรมเจดีย์

จึงได้บอกว่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ นั้นละเป็นวันตัดสินใจบวชหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ เราลืมเมื่อไรวัดดอยธรรมเจดีย์เป็นวัดที่มีพระคุณล้นหัวล้นเกล้าเรา เราก็ผ่านได้ตรงนั้นละ เรื่องอุปสรรคก็มี นั้นละเรื่องราวเป็นอย่างนั้น ที่แรกพูดจริงๆ พูดตามความสัตย์ความจริงที่มันเป็นในจิตใจ มันอ่อนใจหมดไม่ยอมจะสอนใครเลย จิตประเภทนี้ลงเป็นอย่างนี้แล้วจะไปสอนใคร ใครจะไปรู้ได้เห็นได้อย่างนี้ สอนใครเขาก็จะหาว่าบ้าๆ แล้วจะไปลำบากเพื่อความเป็นบ้เจ้าของได้ยังไง

จิตเป็นถึงขนาดนี้แล้วใครจะไปรู้ได้ อ่อนใจ ท้อถอย จะไม่สอนใคร จะอยู่ไปวันหนึ่งๆ พอถึงเวลาแล้วก็ไปเสียเท่านั้น สอนใครไม่ได้ ธรรมะประเภทนี้ใจประเภทนี้จะไปสอนคนที่คลุกเคล้ากันอยู่ในส้วมในถานี่เป็นไปไม่ได้ ขนาดนั้นนะ อยู่ไปกินไปวันหนึ่งพอถึงกาลเวลาแล้วไปเสียเท่านั้น สักเดียวธรรมขึ้นนะ นี่ละที่ว่าธรรมเตือนๆ ขึ้นอย่างเด็ดเดี่ยวด้วย ตอนนั้นตอนเราทอดธุระแล้วจะไม่สอนใครเลย จะเข้าไปในป่าในเขา บิณฑบาตกับชาวบ้านเขาในป่าในเขากินไปวันหนึ่งๆ พอถึงเวลาแล้วตัดไปเลยเท่านั้น สอนใครก็ไม่รู้เรื่องธรรมประเภทนี้ ประหนึ่งว่ามันสุด เหนือกำลังของมนุษย์ที่จะรู้ได้

พอเราลงใจว่าจะทอดธุระแล้วธรรมะก็ขึ้นเลยทีเดียว ขึ้นในใจขึ้นอย่างเด็ดเดี่ยวด้วย ก็เมื่อว่าธรรมนี้เป็นธรรมของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็เป็นมนุษย์ สอนโลกก็สอนโลกมนุษย์ รื้อขนสัตว์โลกมนุษย์เราให้พ้นจากทุกข์ได้มากมายขนาดไหน สวาก

ทั้งหลายที่ผ่านมาจำนวนน้อยเมื่อไรมากต่อมากท่านก็สอนมนุษย์ ท่านเป็นมนุษย์ท่านรู้ธรรม เวลาสอนท่านก็สอนมนุษย์ ท่านสอนได้แต่มนุษย์

แล้วธรรมะเรา เราเป็นคนเลิศเลอวิเศษวิโสมาจากโลกไหน นี่ขึ้นแล้วนะ พระพุทธเจ้ายังสอนโลกได้ พระสาวกยังสอนโลกได้ เราเก่งกว่าพระพุทธเจ้าและสาวกไปถึงไหนนะ ถึงจะว่าธรรมนี้เลิศเลอแล้วสอนใครไม่ได้แล้ว เราก็เป็นมนุษย์ เราไม่ใช่เป็นเทวดามาจากไหนทำไมจะสอนไม่ได้ ต้องสอนได้ เรารู้ได้รู้ได้เพราะเหตุใด นี่ละสำคัญนะ ทำไมที่ว่าเหนือสุดวิสัยแล้วเราถึงมารู้ได้ รู้ได้เพราะเหตุใด เหตุใดก็คือว่ามีสายทางมา เหตุเป็นสายทางเข้ามา สายทางเข้ามาตั้งแต่ต้นลุ่มลูกคลุกคลานมาถึงจุดนี้มีทางมานี้ มันยอมรับเลย อ้อ รู้ได้ ถึงไม่มากก็รู้ได้ ยอมรับ

ตั้งแต่นั้นมาถึงได้เกี่ยวข้องกับหมู่กับเพื่อนบ้างเล็กน้อยในป่าในเขา จากนั้นก็ยกทัพเข้ามาที่นี่ เลยเป็นสนามส้วมสนามถ่านไปละเดี๋ยวนี้ เต็มอยู่ที่นี่ นี่ละตั้งแต่ต้นเป็นอย่างนั้นจะไม่สอนใครเลย มันก็เป็นมาอย่างนั้นจนกระทั่งบัดนี้สอนทั่วโลก จะให้ว่าอย่างไร ถ้าว่าเทศน์ก็สุดแล้ว เทศน์ที่สนามหลวงเป็นอันดับหนึ่งของประเทศไทยเราใช้ใหม่ ก็ไม่เคยมีเขานิมนต์อาจารย์องค์ใดมาเทศน์สอนคนทั่วประเทศไทย ในท่ามกลางสนามหลวง แต่เขาก็มาเอาเราไปเทศน์ เพราะตอนนั้นเรากำลังช่วยชาติ การช่วยชาติกับการเทศน์ช่วยชาติมันก็เข้ากันได้ เราก็ไปเทศน์ ถึงขนาดนั้นจะว่าไง

ตั้งแต่ต้นมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้เลยสอนไปหมด แต่เทวบุตรเทวดาไม่พูดและพูดมันก็ไม่รู้เรื่องไอ้พวกบ้าตาบอด พูดให้ฟังอะไร ถ้าพูดไปเราก็เป็นบ้าตาบอด คนไม่ควรสอนสอนไปทำไมถ้าไม่เป็นบ้าตาบอด แน่เข้าใจไหม เป็นอย่างนั้นนะ จนกระทั่งทุกวันนี้สอนโลกสอนอย่างนั้น ธรรมชาตินี้ไม่ได้เหมือนอะไร มันเลยเสียทุกอย่างแล้ว กิริยาที่มาให้อยู่ในสมมุตินี้เป็นกิริยาในธาตุในขันธ แสดงอะไรออกไปก็เป็นเรื่องของธาตุของขันธ ธาตุขันธทั้งหลายเป็นสมมุติ ธาตุขันธของเราที่อยู่ในสมมุติ มันเหมือนกัน เรียกว่ามันเข้ากันได้ ปฏิบัติต่อกันระหว่างขันธกับจิต ๆ นี่เท่านั้นแหละ แต่ธรรมชาตินั้นมันเลยแล้ว จะนำมาคลุกเคล้ากันกับอันนี้ไม่ได้ ก็สอนไปอย่างนั้น กิริยาอาการโลกยอมรับว่ายังไง กิริยาอาการของเขาของเราที่ต้องใช้แบบเดียวกัน ที่โลกสมมุติยอมรับกัน ก็ใช้มาจนกระทั่งทุกวันนี้

เราทนเอานะ ที่หมุนตัวเป็นเกลียวเราไม่ได้เอาอะไร เราบอกแล้วเราพอ พอทุกอย่างไม่มีอะไรที่จะบกร่องในหัวใจ ถ้าจะเอาอะไรมาเพิ่มอันนี้เลิศเลอหรือไม่เลิศ นั้นธรรมชาตินี้พอด้วยความเลิศเลอ อันสิ่งที่ว่าไม่พอจะเอามาเพิ่มเติมอีกมันเลิศเลอหรือไม่เลิศเลอ ถ้าไม่เลิศเลอมันก็เข้ากันกับอันนี้ไม่ได้ ความนิทานความสรรเสริญเลิศเลอหรือไม่เลิศเลอ ธรรมชาตินี้เลิศเลอ คำว่าพอแล้วพออย่างเลิศเลอ อันนั้นไม่ได้เลิศ

เลออย่างนี้มันก็เข้ากันไม่ได้ เพราะฉะนั้นโลกธรรม ๘ จึงขาดสะบั้นไปในทันทีทันใด เกะกันไม่ติด เข้าใจหรือยัง ก็คือมันเป็นคนละโลกแล้ว เข้ากันไม่ได้

นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้า ธรรมของใครในโลกนี้จะมีธรรมที่สอนสัตว์โลกอย่าง ถูกต้องแม่นยำ จนกระทั่งถึงความพ้นทุกข์ไม่มี เราบอกกันเลยว่า ศาสนาใดก็ตามในโลกไม่ได้ดำเนินดีเยี่ยม เราพูดตามหลักความจริง ศาสนาทั้งหลายเป็นคลังกิเลส ผู้นำศาสนาการสอนโลกก็เป็นคลังกิเลส การสอนโลกไม่เอากิเลสออกไปสอนจะเอาอะไรไปสอน ก็ต้องสอนด้วยอำนาจของกิเลสติดกันไปด้วย เรื่องของธรรมจะมีบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ ส่วนมากจะเป็นเรื่องของกิเลสออกหน้าออกตาในการสอนโลก ศาสนานั้นศาสนานี้ เป็นคลังกิเลสทั้งนั้นสอน แล้วจะเอาความแม่นยำตายใจได้อย่างไร

ส่วนพุทธศาสนาเป็นศาสนาของท่านผู้ที่ทรงธรรม โลกวิทู รู้แจ้งโลกตลอดทั่วถึง การแสดงธรรมก็แสดงด้วยสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้วทุกชั้นทุกภูมิของธรรมไม่มีผิดมีพลาด จึงว่าเป็นธรรมที่แม่นยำที่สุด ได้แก่ธรรมของพุทธศาสนาเราตรัสไว้ซึ่งมรรคผลนิพพาน เรียกว่าพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่ทรงไว้ซึ่งมรรคผลนิพพานโดยสมบูรณ์ไม่มีอะไรบกพร่อง ยอมรับ เวลามันเข้าถึงใจมันยอมรับ เอ้า คำว่ายอมรับเพียงเท่านั้นยังไม่แล้ว เอ้า เปิดอีกที่หนึ่งว่า ธรรมชาตินี้เราเคยคิดเคยอ่านเมื่อไร ตั้งแต่ไหนแต่ไรมา พอมันจำขึ้นเท่านั้นละ มันไปอยู่ท่ามกลางพระพุทธเจ้าทั้งหลาย และสาวกทั้งหลายที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ แล้วได้อย่างไร ถ้าไม่ใช่ธรรมชาติเดียวกันจะเข้ากันได้หรือ

ความบริสุทธิ์นี้ไม่มีก่อนมีหลัง ลงดวงขึ้นมาเป็นอันเดียวกันเลย แม่น้ำในมหาสมุทร ฝนตกลงมาที่ไหน สูงต่ำขนาดไหนมากน้อยเพียงไร เป็นน้ำมหาสมุทรเหมือนกันหมด ไม่ได้ว่าเม็ดนี้มาหลังเม็ดนี้มาก่อน ฝนทำนี้มาก่อนฝนทำนี้มาหลัง ต้องได้แยกแยะว่า ทำไหนควรเป็นน้ำมหาสมุทรทำไหนไม่ควรเป็นไม่มี ตกลงมาดวงนี้ก็เป็นมหาสมุทรด้วยกัน อันนี้พอตรัสรู้อันนี้เป็นอันเดียวกันหมด จึงเรียกว่าอยู่ท่ามกลางพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ตลอดจนสาวกทั้งหมดเลยว้างั้น อยู่ในท่ามกลางโดยหลักธรรมชาติไม่ต้องเสกสรรปั้นย่อ เหมือนแม่น้ำที่ตกลงในมหาสมุทรทะเลหลวงเป็นมหาสมุทรเหมือนกันหมดเลย ไม่มีตกก่อนตกหลัง เข้าใจไหมละ

ธรรมชาติอันนี้ท่านจึงบอกว่า นตฺถิ เสยฺโยว ปาปิโย บรรดาท่านผู้บริสุทธิ์ล้วน ๆ แล้วเป็นธรรมชาติอันเดียวกัน ไม่มีผิดแปลกต่างกัน แต่นิสัยวาสนากว้างแคบลึกตื้น หยาบละเอียดที่จะทำประโยชน์ให้โลกนั้นมีต่างกัน อันนั้นเป็นเครื่องประดับ ส่วนธรรมชาติที่บริสุทธิ์นั้นท่านบอกว่า นตฺถิ เสยฺโยว ปาปิโย ไม่มีอะไรยิ่งหย่อนต่างกัน เป็นอย่างนั้น ไม่คิดไม่อ่านก็ตาม ธรรมชาตินี้เมื่อเป็นขึ้นมาแล้วไม่ต้องถามใคร สามโลกธาตุนี้ไม่ต้องถาม ธรรมชาตินี้สมบูรณ์แบบเต็มตัวแล้วพอแล้ว

ที่แรกพระพุทธเจ้าตรัสรู้ท่านไปถามใคร ว่าท่านเป็นศาสดาแล้วก็สอนโลกท่านไปถามใคร สาวกทั้งหลายบรรลุนิพพานขึ้นมาองค์ไหนไปถามพระพุทธเจ้า แล้วเวลาสอนโลกอรรถธรรมของตัวไม่มีพอ ไปศึกษาจากพระพุทธเจ้ามาสอนโลกอีกก็ไม่มี เต็มภูมิของใครของเรา ภูมิหมู ภูมิช้าง ภูมิสัตว์ประเภทใดก็ตามเต็มภูมิของตัวเอง สอนได้เต็มภูมิด้วยกัน นี่ละจิตเวลามันเต็มที่แล้วไม่ต้องไปหาหีบยืมจากที่ไหนๆ มา ยิ่งหย่อนกว่าใครก็ไม่ว่า เต็มภูมิตัวเองแล้วพอ นั่น พวกมันตั้งใจปฏิบัตินะ

บาปบุญนรกสวรรค์นี้สดๆ ร้อนๆ อยู่กับตัวของเราทุกคน เราอย่าทิ้งบาปไปไว้กาลนั้นสมัยนี้ ทิ้งบุญไปไว้ทวีปโน้นทวีปนี้ บาปก็ดีบุญก็ดีตัวของเราเองเป็นคลังแห่งบาปแห่งบุญ เป็นคลังแห่งนรกตลอดถึงนิพพาน ตัวของเราเป็นภาชนะรับรองได้ทั้งนั้น ขอให้จิตเป็นผู้ก้าวเดินนี้พาดำเนินให้ถูกทางนะ จิตนี้จะพาก้าวเดินไป ถ้าไปในทางที่เลวก็ลงจมมหานรก ถ้าไปทางที่ดีก็ถึงขั้นสูงสุดได้แก่พระนิพพาน จากธรรมที่ถูกต้องของพระพุทธเจ้า ถ้าใครเชื่อพระพุทธเจ้าขึ้นถึงที่สุดได้ ถ้าใครไม่เชื่อฟังแล้วจมได้ พวกมันจำเอา เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*